

Tot op de bodem

Colofon

ISBN 9789402142358

© 2015 D.M. Sebastiaans

Tot op de bodem

D.M. Sebastiaans

Proloog	7
Blini's in Sint Petersburg.....	8
Hollywood in het Oostelijk Havengebied	31
Rendang in Almere	59
Onze Lieve Vrouwe van Kazan.....	84
Liefde aan de Neva	106
Bali	130
Ubud	153
Boxtel.....	169
Queens in Kuta en Breda.....	186
Tanah Lot	213
Nasi Koening in de Sawa.....	235
Het ziekenhuis van Denpasar	286
Padang Bai	304
Boemboe bali serpent	325

Proloog

De zee was onstuimig. Op de golven kwamen steeds meer schuimkragen, Audrey keek naar buiten en probeerde in te schatten hoe hoog de golven waren. Ze keek door een zeer klein combuisraampje naar buiten. Blij dat ze met het kleine beetje geld dat ze mee had genomen toch een hut had weten te verkrijgen.

Ze voelde de inhoud van haar maag langzaam stijgen. Maar naar buiten gaan voor frisse lucht was nu geen mogelijkheid meer. Het schip, was het een schip, of het veerbootje, hulpeloos heen en weer gegoid door de golven maakte een rare beweging. De helft van de inventaris in de hut schoot naar de kant van het raampje. Audrey kneep in het zakdoekje dat ze in haar hand hield. Oh mijn God, oh mijn God, wat moet ik nou, ik heb geen geld, ik ken niemand meer, wat moet ik nou doen? Ze keek om zich heen.

Ze voelde de paniek als een koortsaanval in zich oplaaien. Het zweet brak haar aan alle kanten uit. Die klootzak, die gore lafaard. Waarom heb je die buaya's me weg laten sturen? Al die mooie woorden dat je van me hield, dat je alles voor me zou doen. Oh mijn God, wat moet ik nu?

Ze voelde de tranen in haar ogen prikken. Ze knipperde heftig en gooide haar hoofd achterover om ze tegen te houden. Niet huilen. Het schip lag nu op zijn zij en als ze naar het raampje keek dan zag ze water, terwijl ze zich aan het bed vasthield. In de gang hoorde ze mensen in paniek heen en weer rennen, maar toen ze zelf naar de deur probeerde te gaan zag ze onder de deur een straal water komen. De straal water werd groter en groter en de hut vulde zich met water. Het schip zonk langzaam tot op de bodem.

Blini's in Sint Petersburg

Ze hadden om 12 uur op Schiphol afgesproken. Sebas en Debby kwamen apart met de trein naar de luchthaven. Een taxi in Nederland was toch altijd een beetje zonde van het geld of, zoals Debby Annet had nagepraat, slechter voor het milieu. De tickets die Rob had geboekt waren *business class*, waardoor het instappen makkelijk en snel ging. Ze werden zelfs uitgenodigd om in de *business lounge* te komen. Sebas vond het onzin, maar Debby was er nog nooit geweest.

“Jammer dat de koffer al ingecheckt is,” zuchtte ze. “Anders had ik mijn Yves er nog even uitgehaald, even de ogen van die zakenmannen strelen. En mag ik weer niet roken. Dan wil ik nu wel alvast m'n gin-tonic. De kist van Iwan wordt nu toch ingeladen? Ik lijk nu wel een VIP, maar ik denk toch aan Iwan.”

“Het is wat, wie had kunnen denken dat we met het stoffelijk overschot van een briljante schilder naar Sint Petersburg zouden gaan, ik in ieder geval niet”.

“Wacht nou zijn moeder op het vliegveld?” Debby zocht naar een zakdoekje. “Ik heb geen idee wat ik tegen haar moet zeggen. Hier is je zoon, hij is dood, neergeknald op een feestje toen hij een sigaretje stond te roken?”

“Ze spreekt vast niet over de grens. Je hoeft niet bang te zijn om in het Russisch ontactisch te zijn.”

Sebas hield het bij een verse jus, zijn gin-tonic kwam in het vliegtuig wel. Ze keken naar de hapjes die uitgesteld waren. Die zagen er goed uit, en ze namen een paar stukjes brood en kaas.

In het vliegtuig waren ze blij om te zien dat er echt sprake was van *business class* en dat er niet gewone stoelen waren met een soort biechtstoelgordijntje om je af te schermen van het normale volk.

“Oh gaaf,” zei Debby. “Nou starten maar, ik lust nog wel een gin-tonic.”

“Ik nu ook. We worden opgehaald door Vladimir, dus we hoeven niet in ons beste Russisch de weg te vragen.”

“Wat gaan we nou precies doen?”

“First things first, we dragen het stoffelijk overschot over aan zijn familie. Ik hoop inderdaad dat die moeder er is. We moeten er maar eerst voor haar zijn, al heb ik geen idee hoe dat verder zal gaan. Als zij wil dat we meegaan, doen we dat, als dat niet wil dan gaan we doen wat we altijd doen. We zoeken een spoor en als we een draadje vinden gaan we er hard aan trekken.”

Het vliegtuig zette de daling in en even later stonden ze op Russische bodem. De douane was nog niet aangepast aan de moderne tijd. Er was een klein legertje beampten aan het stempelen.

“Hoe vinden we Vladimir?” vroeg Debby. “En de kist van Iwan? Moeten we die als bijzondere bagage of zo oppikken?”

“Geen idee maar ik denk niet dat hij tussen je schoenen van de bagageband rolt.”

Even later liepen ze met hun koffers naar buiten. Het eerste wat Sebas opviel was een dame die aarzelend op ze afkwam. Haar hakken waren te hoog en haar rok te kort, vond Sebas. Ze kon niet op die hakken lopen en haar benen waren te kort voor de korte rok. Sebas keek hoofdschuddend naar dit openlijke brevet van wansmaak. De dame droeg een paars twinset, en tot overmaat van ramp een hoed die te klein was bij haar brede schouders. Sebas keek rond of er nog meer Russen opdoken en zag een lange grijze man in een halflange jas aan komen lopen. Hij leek op hen toe te lopen, en Sebas zag dat de

dame met de hoed terugtrok. Het leek erop dat ze de grijze man ontweek. De laatste stapte kordaat op hen af. "Sebastiaan, Deborah?"

Ze knikten.

"Ik ben Vladimir Igorevitch Artamonov. Mijn vrienden noemen me Vlad."

"Hallo Vlad," zei Debby. Ze keek geïnteresseerd naar de slanke man met zijn lange grijze haar en zijn zwarte wenkbrauwen. Sebas peilde of er iets gebeurde tussen die twee, want hij vond Vladimir ook meteen aantrekkelijk.

"De kist wordt ook opgehaald," zei Vladimir. "Ik had eigenlijk gedacht dat de mensen van het uitvaartcentrum er al zouden zijn. Russen zijn altijd te laat, dan weten jullie dat alvast. De kist moet officieel worden overgedragen. Wacht, ik ga nog even bij de KLM-balie vragen."

"Dat is dan het moment dat ik nog even mijn handen kan wassen. Vind je het erg als ik me even terugtrek?" Debby wachtte niet op antwoord maar liep naar een toilet dat ze had gezien. Snel keek ze in de spiegel en zag dat haar make-up nog goed zat. Naast haar stond de dame met de te kleine hoed. Debby pakte haar lipstick en stiftte uitgebreid haar lippen terwijl ze de dame van opzij bestudeerde. Wat een raar mens. Debby keek nog een keer schuin naar haar handen, niet echt de handen van een oudere vrouw en zag ze dat nog goed, ja ze had een tattoo. De vrouw liep nadat ze haar handen had afgedroogd naar de deur, keek naar Debby en zei: "Go home". De toon kon niet verachtelijker.

Debby keek om zich heen, om te ontdekken dat het aan haar was gericht. Ze trok verbaasd haar wenkbrauwen op en gaf een zenuwachtig giecheltje, wat niet in goede aarde viel, want het kwam haar op een minachtende blik te staan. De dame stapte

het toilet uit en tot genoegen van Debby wankelde ze even op haar hoge hak. Wat een raar wijf.

Vladimir kwam met haar gelijk op lopen, maar toen ze weer bij Sebas kwamen werd Vladimir staande gehouden door een oud vrouwtje. Ze was helemaal in het zwart gekleed, alleen in haar décolleté had ze een wit kanten befje. Ze pakte Vladimirs hand en begon te huilen. Ze legde haar hoofd tegen zijn arm, want ze was veel te klein om bij zijn schouder te komen. Het huilen hield niet op, het werd alleen maar erger.

“Och gussie, dat is Iwans moeder natuurlijk. We komen in een tranendal,” zei Debby tegen Sebas. Het leek haar wel gepast om gauw een papieren zakdoekje tevoorschijn te halen om daar haar ooghoeken voorzichtig mee te deppen. “Ik had er eigenlijk aan moeten denken mijn zijden zakdoek mee te nemen. Die heb ik namelijk. Had mooi geweest voor deze gelegenheid.”

“Kun je alleen maar daar mee bezig zijn!” Sebas klopte het oude vrouwtje zachtjes op haar schouder, en het vrouwtje wierp zich nu op Sebas, ze viel huilend in zijn armen. Sebas zei afwisselend moeder en mama, hopende dat de vrouw een beetje tot bedaren zou komen. Vladimir zwaaide naar een man, die kwam aanlopen om ze mee te loodsen naar een aparte ruimte.

Daar stond de kist van Iwan, met ernaast twee officieel uitzierende heren van de KLM en twee mannen die er Russisch uitzagen door hun ernstige gezicht en hun intense blik, alsof ze een diep geheim verborgen hielden.

Marijke de Vries, die Debby nog kende als de purser van de vlucht, kwam binnen met een bouquet witte lelies. Ze legde het bouquet op de kist en lachte haar KLM lach tegen Debby en Sebas. “U spreekt Nederlands. KLM zorgt goed voor al zijn

passagiers. Ik hoop dat de vlucht naar wens was. Er moeten nog wat papieren getekend worden voor we de kist kunnen overdragen aan de uitvoerder hier. Is er iemand namens de familie?"

Vladimir vroeg aan het oude moedertje of ze wilde tekenen maar die was veel te druk met haar mandje, waaruit ze vanonder een gebloemde doek een paar eieren tevoorschijn haalde die ze uitdeelde.

"Dat zijn gepekeld eieren," zei Vladimir. "Het is wel de bedoeling dat je ze opeet. Niet zeggen dat het lekker is, dat is in dit geval niet tactisch."

De moeder van Iwan haalde ook nog een bosje groen uit haar mandje. Ze liep ermee naar de kist.

"Wat is dat? Selderij?" vroeg Debby.

Vladimir fronste. "Dat is dragon."

De moeder kwam met gebogen hoofd aansloffen, legde rustig het bosje op de kist naast de lelies van de KLM, bleef even stil staan, en barstte vervolgens los in een huilbui. Ze stortte zich op de kist, omarmde hem en omdat hij te groot was voor dat doel kroop ze als een razende over de kist heen en weer. Haar huilen ging over in geschreeuw, en vervolgens in gekrijs. Haar pantoffel vloog uit.

Het gezelschap eromheen stond als genageld aan de grond. Niemand zei wat.

Debby wist ook niet beter dan de pantoffel maar op te rapen en er in haar handen mee te staan wachten en te kijken naar de vrouw op de kist. "Jee, wat een situatie," mompelde ze. "Wat moeten we hier nou weer mee?"

De Russische mannen keken met hun nog steeds intense blik droog voor zich uit, en de KLM mannen keken verlegen. Debby

zag dat één van de KLM'ers nauwelijks een kin had, waardoor hij een nog verbaasder uiterlijk kreeg.

Zo stonden ze met z'n allen een paar minuten, tot Vladimir ingreep. "Ik ben advocaat en ik vertegenwoordig de familie. Ik teken wel, geeft u mij de papieren maar." Hij liep naar de vrouw op de kist, en praatte op een kalmerende toon tegen haar. Ze keek verwilderd, maar liet zich toch door hem van de kist af helpen. Hij legde zijn hand op haar schouder, en zij snikte nog door.

De Russen kwamen in actie, en haalden een stapel papieren tevoorschijn die ze op een tafeltje legden. Zwijgend en bars keken ze naar Vladimir, die met een vriendelijke glimlach een pen uit zijn binnenzak haalde.

"Waar moet ik tekenen?" was de vrije vertaling die Sebas snel in zijn hoofd maakte van het Russisch dat hem als *potpies* in de oren klonk. Sebas stapte naar voren. De Russen keken nog steeds stuurs, maar een van hen deed toch een stapje opzij zodat Sebas bij het tafeltje en de papieren kon. Vladimir gaf zijn pen aan Sebas, en Sebas tekende met een zwierige haal. Hij gaf de pen aan de KLM beambte die wel in het bezit was van een kin, die zijgend ook zijn handtekening zette op de plek die de Rus aanwees.

Marijke de Vries knikte zedig. "Mede namens de KLM gecondoleerd." Ze maakte zich snel uit de voeten. Vladimir gebaarde naar de Russen dat ze de kist konden afvoeren.

Debby vond het tafereel hartverscheurend. Ze knielde voor het vrouwtje en schoof de pantoffel aan haar voet. Blij iets te kunnen doen. Voor het eerst kwam er een glimlach op het gerimpelde gezicht. Wat is ze mooi, dacht Debby. Prachtig, dat

witte haar met die zwarte hoofddoek en al die lijnen in haar gezicht met die grote blauwe ogen. Ze leek op een icoon van Sint Anna die Debby had moeten bekijken in een boek van Sebas.

Vladimir ging Debby en Sebas voor en liep naar een grote BMW met chauffeur die stond te wachten. “Mijn auto, ja sorry, eigenlijk ben ik een gewone jongen. Maar ik heb nu eenmaal geld en het is goed voor de economie. Bovendien rij ik liever niet in de stad, dus heb ik iemand aan een baan geholpen.”

Vladimir ging zelf naast de chauffeur zitten en draaide zich om naar de achterbank. “Ik heb jullie in het Dostojewski hotel geboekt. Het is groot en er komen veel westerse toeristen. Het lijkt mij een goed startpunt voor jullie. Verder had ik bedacht dat jullie morgenavond bij mij komen dineren.”

Zo, dacht Sebas, deze man weet wel van doorpakken.

“Verder heb ik voor alle dagen dat jullie hier zijn kaartjes voor de Hermitage. En voor het Russisch museum. Daar zullen jullie ook iconen zien, daar komen jullie tenslotte voor.”

“Iconen zijn de grote liefde van Rob.”

Ongeveer een maand daarvoor, toen ze Marktzicht uitliepen, had Sebas Debby's pols gepakt en haar even meegetrokken. “Deb, ik denk dat er weer een opdracht in zit. Ik weet het fijne er nog niet van, maar het heeft met Rob te maken.”

“Ik dacht dat je het nooit zou vertellen,” had Debby verzucht. “Tof, waar gaan we heen? Gaan we naar Amerika, Indonesië, zeg het zeg het.”

“Euh, we gaan naar Industrierrein Almere.”

“Ja hè hè, leuk leuk.”

“We gaan naar Almere, dat wel. Daar woont Rob en die gaat ons alles vertellen. Annet weet ervan. Eigenlijk vond Annet het

wel een opdracht voor zichzelf, ze vertelde over die detectivecursus van de LOI, maar ze moet zich nog inschrijven. Ze schrijft zich trouwens ook in omdat je er een cursus zonnepanelen aanleggen bij krijgt.”

“Het lijkt mij toch ook dat ik met je mee moet. Wij zijn toch een dreamteam? Ik heb ook al erg veel ervaring,” had Debby gezegd.

* * *

Sebas en Debby zaten in de auto van Sebas, op weg naar Almere. “Debby, kun jij in de TomTom het adres invoeren? Het staat hier op een briefje.”

“Wat staat daar nou, Stuurstraat 71?”

“Ja zoiets was het.”

Debby voerde het adres in en de TomTom begon aan zijn werk. Ze werden dwars door Almere geleid.

“Een Stedenwijk, het zijn vooral dezelfde rijtjeshuizen. Grote ambitie om dit stad te noemen. Oh, de Muziekwijk, kijk ik zie de Louis Armstrongkade, nou dat zijn ook weer rijtjeshuizen. Kijk daar, vrijstaande blokjes, ook mooi.”

“Ik ben aan het rijden,” zei Sebas. “Ik heb geen aandacht voor dat soort onzin.”

“Wat moet een mens hier nou de hele dag doen, er is niets aan gezellige winkels, oh nee, daar een nagelstudio, dat is vast het episch roddelcentrum van hier, en daar makelaar Backer, het is gezellig hier zeg. Kijk, iemand met bah wat een enge hond en daar twee verveelde kinderen.”

“Debby, hou je snater en help even met opletten. Niet iedereen kan leven zoals jij leeft. De een kiest voor het

grotestadsleven en de ander voor een huis met een carport en bootpoort. Ieder zijn ding.”

“Nou we zijn er hoor, Stuurstraat 71.”

Ze stonden voor een simpel rijtjeshuis, met een aangeharkte voortuin en kanten gordijnen.

“Goh, Rob is een burgertrutje geworden. Ik kan me niet voorstellen dat hier iemand woont die miljoenen heeft verdiend aan vastgoed.”

“Misschien wel, je weet het niet. Laat mij dat adres eens zien. Stuurhutstraat 1, niet Stuurstraat 71.”

“Oh, je kent me. Doktershandschriften, detectivehandschriften. Ik zou ze het liefst toch vertaald willen hebben. Bekijk het van de positieve kant. Ik ben al op veel plekken op de wereld geweest, maar nadat ik de helft van alle steden in Almere Stedenwijk heb leren kennen, ben ik nu toch voor het eerst in Almere, en voor het laatst mag ik hopen, en bezoek ik bovendien de Stuurstraat 71. Die als klap op de vuurpijl ook nog te koop staat. Ik ben benieuwd of de woning nog met veel oorspronkelijke details in de aanbidding is. Zou de oorspronkelijke keuken er nog in zitten? Denk je dat de Ikea kasten nog z.g.a.n. zijn? Misschien kan ik toch aanbellen voor een rondleiding.”

“Geef mij de TomTom, ik typ het adres zelf wel in.”

Sebas reed richting de Stuurhutstraat nummer 1. Ze reden langs een winkelcentrum.

“De Blokker moet hier vast beter zijn dan in de Kinkerstraat, en oh kijk, daar verderop is de MacDonalds. Het is hier echt een triple A locatie. Zelfs een sporthal! Er moeten ook scholen zijn. Het geluk is hier als appels uit een boom te plukken.”

Rob was in de voortuin rozen aan het snoeien. Een jongen wiede in de border. Sebas parkeerde de auto en de mannen kwamen enthousiast aangelopen.

“Jullie hebben het gevonden! Was het moeilijk?”

“Nee, het was heel makkelijk,” zei Debby. “Gewoon met de TomTom.”

“Kom binnen, mensen. Eerst wat drinken.”

In de enorme kamer plofte Debby op het koeienvel dat over de grote zwarte leren Corbusier chaise longue lag. Eindelijk een kans om in zo’n ding te liggen. Ze mocht van Annet alleen nog maar consuminderen, maar bij deze stoel kreeg ze toch een hebbertig gevoel. Sebas ging in een Charles Eames stoel zitten, ook een lounge chair. Hij keek om zich heen. Hij zag dure spullen en een goede smaak maar wel een gemakkelijke dure smaak. Er was een enorme boekenkast en over de tafel lagen een paar gebatikte lappen. Dat moest de *Indonesian touch* zijn van de jongen die net nog in de tuin liep te wieden. Aan een bruin geverfde muur hingen vijf iconen, vier keer een Maria met kind en de vijfde stelde een evangelist voor die Sebas niet kon thuisbrengen. Hij gokte op Lucas of Marcus.

“Willen jullie iets drinken?”

“Een witte wijn, zal ik dat al doen?” vroeg Debby zich hardop af.

“Ik wil gewoon koffie, heb je keus, of?” Sebas was verstandig.

“Oh koffie, dat is toch wel een goed plan. Ik ben ook nog een beetje brak van het weekend.”

“We hebben allemaal verschillende smaakjes. Radhu, regel jij het?” Rob keek zelfverzekerd.

“Wat was dat nou met die iconen, waar je over mailde?” vroeg Sebas.

“Ho, rustig. Laat me het verhaal vanaf het begin vertellen, en dan komen we vanzelf op het punt waar jullie erin worden betrokken.”

Radhu bracht de koffie en trok zich terug in een andere kamer. “Waarom komt hij er niet bij zitten?” vroeg Debby. “Hij is toch zeker geen bediende?”

“Radhu, kom erbij,” zei Rob. “Ik weet dat je het niet prettig vindt maar jij hebt er alles mee te maken.”

“Ik voel me niet zo goed,” zei Radhu. “Maar als jij het wilt dan kom ik er bij zitten, al ga ik zo nog wel even wat doen in de keuken.”

Radhu schonk voor zichzelf thee in en ging naast Rob zitten.

Debby zag het leuke stel en vroeg zich af waarom ze Sebas of haarzelf niet zo gelukkig, in een Almeers huisje boompje, beestje zag. “Radhu, hoe lang ben jij al hier? Hoe kennen jullie elkaar eigenlijk? Via Aad?”

Rob keek Radhu aan en lachte een beetje verlegen. Radhu lachte breeduit en stond op om in de richting van de keuken te gaan. “We kennen elkaar via Adriaan.”

“Mijn tweelingbroer,” viel Rob snel in.

“Ja, dat wist ik, dat je de helft van een tweeling bent,” zei Sebas. “Je hebt hier een mooi huis en mooie spullen. Zulke ruimte is in Amsterdam niet te vinden en al helemaal niet te betalen.”

”Ja,” zei Rob. “Je weet natuurlijk via Annet dat ik een tijdlang goed heb geboerd met bouwprojecten in Almere. Het leek me uiteindelijk een goede reclame als ik hier ook zelf zou gaan wonen. Gelukkig heb ik net op tijd de hele zaak verkocht en kan ik nu zo rustig leven als ik het leven zelf druk wil maken. Lekker doen waar ik zin in heb. Dit huis is helemaal naar mijn wensen gebouwd. Ik wilde een enorme woonkamer, keuken,

badkamer, slaapkamer en één logeerkamer. Meer gasten wil ik niet. Bootje voor de deur en autootje in een garage. Omdat ik niets omhanden heb heb ik mij op één van mijn passies gestort. Ik was vroeger al gek op schilderijen met heiligen, en na een reis door Rusland ben ik helemaal gevallen voor iconen. Die icoon daar links, die is nog van voor het jaar 1000. Hij is een beetje beschadigd, maar voor een zo oude icoon is dat niet erg. Ik ben toen ik terugkwam in Nederland mij meer en meer in iconen gaan verdiepen en ik ben er een redelijke expert in geworden, al zeg ik het zelf. Ik ben ook gevraagd om voor die expositie in de Hermitage advies te geven. Dat was wel een van de mooiste ervaringen van mijn leven.”

“Ik vind die linkse mooi, maar wie is dat, het is geen Maria met kind. Ik denk bij een icoon altijd aan Maria met een kind.” Debby hield er niet van om onder stoelen of banken te steken dat ze kunstgeschiedenis had gestudeerd, ook al had ze het dan niet afgemaakt.

“Ja, dat denken de meeste mensen, maar dat is Petrus, en die sleutel die hij vastheeft is de sleutel van de hemelpoort. In de orthodoxe traditie zijn ze trouw aan hun heiligen. Dit is wel een mooie overgang naar mijn verhaal.

Het is natuurlijk moeilijk om op legale wijze aan iconen uit Rusland te komen, maar zo af en toe komen er iconen beschikbaar die naar het buitenland verkocht mogen worden. Door mijn advieswerk bij de Hermitage heb ik in Sint Petersburg goede contacten opgedaan en ben ik een van de mensen geworden die af en toe toestemming krijgen om een kunstwerk het land uit te voeren. Nu heb ik een half jaar geleden 20.000 euro overgemaakt aan een Russische kunsthandelaar voor een mooi icoon van Sint Nicolaas.

“Vereren ze daar ook Sinterklaas?” vroeg Debby. “Ik wist niet dat hij ook een heilige was in de Russische kerk. Ik dacht dat Sinterklaas en Zwarte Piet een puur Nederlandse aangelegenheid was.”

“Heb je nou kunstgeschiedenis gestudeerd, of alleen naar Tussen kunst en kitsch gekeken?” schamperde Sebas.

“Ja, of het dezelfde is... In ieder geval gaat het om een vroeg-christelijke bisschop die in Rusland wordt vereerd. Nicolaas is in Rusland nog steeds razend populair, ook al speelt hij daar niet ieder jaar voor Sinterklaas. Hij staat daar bekend als wonderdoener. Dat was hij vanaf zijn geboorte. Als baby al! Hij weigerde op vastendagen de borst van zijn moeder. En hij bleef zijn hele leven wonderbaarlijk. Meestal redde hij mensen het leven en na zijn dood bleven hij en zijn iconen wonderen doen. De Nicolaas-iconen beschermen je tegen vijanden. De icoon die ik heb besteld is uit de 15e eeuw en voor zo’n icoon is 20.000 euro een mooie prijs. Nu is alleen de kunsthandelaar, hij heet Rodion, nergens meer te vinden. Ik had aan een ex-vriend van me daar gevraagd onderzoek te doen. Die is nog hier gekomen, maar omdat hij een ex van me is werd het een beetje lastig met Radhu.”

Debby keek naar Radhu en vond dat ze nog wat van hem kon leren op het gebied van neutraal kijken.

Sebas keek Rob aan. “Heeft je ex-vriend al iets ontdekt? Of is hij teruggegaan naar Rusland?”

“Ik heb hem bij Annet gestald. Annet vond het prima en Iwan, zo heet hij, wil niet terug naar Rusland”.

“Hoezo?”

“Ik geloof dat het hem nogal heet onder de voeten werd.”

“En dat komt door zijn onderzoek voor jou?”

Rob zuchtte. “Ben jij homo? Zou jij naar Rusland terug willen? Hier heeft Iwan zoveel kansen. Ik weet nu al dat de kopers van zijn kunst in de rij staan. Dat licht erotische werk van hem wekte alleen maar agressie op in Rusland. Zetten jullie zijn onderzoek maar voort.”

“Je wilt dus dat wij ons gaan verdiepen in de iconenhandel? Hoe gaat dat in zijn werk? Ik zou denken dat die Rusland echt niet meer uit kwamen.”

“Dat klopt wel voor een belangrijk deel. Als er een op de Russische vrije markt komt, dan moet die eerst worden aangeboden aan musea. Maar die hebben natuurlijk helemaal geen geld. Meestal worden de iconen dan tegen zeer grof geld, en voorzien van een certificaat, doorverkocht aan iemand die dan eigenlijk een lid is van de Russische maffia. Maar soms komt er een icoon op de markt waarvan de vorige eigenaar echt niet wil dat hij in handen valt van een verkeerde vriend van Poetin. Dan denkt die man: ik verkoop hem nog liever voor minder geld aan het buitenland. In dat geval ben ik dan spek- of eigenlijk iconenkoper. Maar ja, nu heb ik toch het idee dat ik met mijn icoon van Sint Nicolaas ernstig belazerd ben. Ik heb helaas voor hen net teveel geld om dit zomaar te laten gebeuren. Ik wil dus dat jullie voor mij in Rusland aan de gang gaan. Ik heb van Annet jullie verhaal over de Gouden Lul of zo in Peru gehoord, en ik denk dat jullie geschikt zijn voor deze klus.”

“Fallus.” Debby glimlachte kunsthistorisch professioneel. Haar eerste detectiveklus was in de ogen van anderen een doorslaand succes geweest. “Wauw, naar Rusland, ik heb gehoord dat iedereen daar altijd op hakken loopt, zelfs als er 30 cm sneeuw ligt.”

“Het klinkt inderdaad als het soort klus dat we ook in Peru hadden. Aan die opdracht zaten natuurlijk wel de nodige kosten verbonden, we hebben flink gereisd. En ik en mijn assistente hebben natuurlijk ook ons uurtarief.”

Debby kneep even in haar arm of ze het niet allemaal droomde. Weer een avontuur.

“Daar heeft Annet mij het een en ander over verteld. Het zal geen probleem zijn. Misschien kan Annet zelfs een handje helpen, anders komt ze hier straks nog zonnepanelen leggen. Geld, ik verdien meestal aan iconen en ook die vastgoedpegels, ze maken het leven makkelijk.”

“Mogen we nu eten?” Radhu stond in de deuropening. “Ik heb een heerlijke lunch voor jullie klaargemaakt. Ik ben blij als Rob bezoek heeft, zeker als het lieve Hollanders zijn, en Rob zei dat jullie vast geen bezwaar hadden tegen een uitgebreide Indonesische lunch.”

“Oh helemaal niet, ik ben dol op Indisch eten. Heerlijk, wat heb je gemaakt?”

“Kom mee, dan leg ik het jullie uit.” Radhu ging hen blij voor. In de keuken rook het als in een Indische toko.

“Ga zitten, ga zitten.”

“Eerst is er kommetje soto, dan sambal goreng boontjes, beetje babi ketjap, wat rendang, komkommer, smoor tjeplok, emping en rijst. De rendang had ik gisteren al gemaakt.”

Radhu zette een enorme ronde platte schaal op tafel waar alle gerechten die hij had opgenoemd op gerangschikt waren. Daarnaast zette hij een grote Chinese rijstkom met een zilveren schep en een klein kommetje. “Hier, nog sambal, als je wilt.”

Een tijdje lang zaten ze zwijgend te genieten.

“Radhu, het was heerlijk. Ik heb in jaren niet zo lekker gegeten. Het was zelfs lekkerder dan wat Debby’s moeder vorig jaar had gemaakt bij haar verjaardag.”

“Bleh,” zei Debby. “Je hebt gelijk. Het was inderdaad zalig.”

“Weten jullie nu genoeg, ik dacht, jullie zijn natuurlijk nog niet vaak in Almere geweest.”

“Nee, gelukkig niet.” Het floepte eruit voor Debby het wist.

“Omdat het lekker weer is wilde ik jullie toch uitnodigen om bij ons in de sloep te komen en dan laat ik jullie nog Almere vanuit de boot zien. Misschien inspireert het jullie.” Rob stond op en keek uitnodigend.

Rob liet de anderen eerst instappen. Debby trok haar schoenen uit voor ze van de wal afstapte, de Calvin Kleins uit New York, die ze gekocht had toen ze bij Maartje waren. Ze zag zichzelf al in de sloep lekker liggen uitbuiken. Een wijntje zou er nu wel ingaan. Tevreden zag ze dat Radhu aan alles had gedacht.

Nadat Rob de motor had gestart voeren ze langs achtertuinen van villa’s. Alle villa’s hadden sloepen liggen achter de tuin. Toch waren ze nu de enigen op het water.

“Zouden al die Almeeders zo druk zijn met de hond uitlaten dat ze geen tijd hebben om te varen?” Debby nam peinzend een trekje van haar sigaret. Daar moest ze bij haar wijntje nog maar eens rustig over nadenken.

Rob wilde toch ook over zaken praten. “Ik had gedacht dat jullie om te beginnen naar Sint Petersburg zouden gaan. Jullie gaan in het Dostojevski hotel, en ik zal jullie sowieso een lijst geven van contactpersonen. Dat zijn dan de contactpersonen waarmee ik tot nog toe goede zaken heb gedaan. Sowieso moeten jullie naar Vladimir. Dat is zelfs een vriend. Toch moet er ergens ook iemand zijn die ik ten onrechte heb vertrouwd.

Niet Vladimir natuurlijk, daar steek ik mijn hand voor in het vuur. Nou ja, dat is dan aan jullie om uit te zoeken.”

“Heb je een planning?” vroeg Sebas.

“We hebben eerst nog een feest bij Aad,” zei Debby.

Sebas kleurde. “Dat is misschien wat minder belangrijk.”

Debby keek naar haar nagels, jammer dat er geen tijd was voor een bezoek aan een Almeerse nagelstudio. “Die feesten van Aad zijn altijd fantastisch, jaar in jaar uit zien we er beetje tegenop, maar we hebben daarna altijd genoeg stof om te praten voor de komende twee jaar. Ik ga in ieder geval, en Annet gaat ook.”

Rob keek geamuseerd naar de rode wangen van Sebas. “Gaan jullie rustig naar het feest. Ik ben niet uitgenodigd overigens. Hoe zou dat komen?” Radhu gaf hem een knipoog.

“En Debby, vind je al iets van Almere?” vervolgde hij. “We varen nu door het sjeke gedeelte. Hier ergens schijnt Rachel Hazes te wonen, gelukkig weet ik niet precies waar. Hier aan de overkant kunnen mensen zelf hun huis bouwen. Dat is natuurlijk leuk, want daar komt de goede woonsmaak van Nederland tot volle wasdom.”

“Ik vind het met een wijntje en met drie mooie heren hier wel uit te houden. Oh kijk, daar alweer een nagelstudio. Zouden ze hier ook natuurlijke harsnagels hebben? Jammer dat ik hier niet woon. Maar ja, dan zou ik wel iedere dag de hond uit moeten laten.”

Rob keek haar niet-begrijpend aan.

“Ach laat maar, leg ik nog wel 'es uit.”

“Ik vind die huizen wel mooi, maar ik mis toch wel een beetje het gevoel van een stad.”

“Ja, daar heb je wel gelijk in Sebas, maar je bent natuurlijk zo in Amsterdam. Je weet toch dat ik op de Ruysdaelkade heb gewoond? Ik had ineens zo genoeg van al dat gehoeer en gesnoer. Ineens was de maat voor mij vol. Ach weet je, als ik er hier genoeg van heb dan verkoop ik de hut en verhuis ik. Ik heb het verlies al ingecalculeerd op de woning. En je moet het niet verder vertellen, maar ik heb ook nog een appartement op het Bos en Lommerplein. Ben ik de buurman van Boomsma.”

“Ja als je weg kan, dan is het hier misschien wel mooi.” Debby was soms ontactisch.

“Debby wat denk jij van een avontuur in Sint Petersburg, kun je het aan?” Rob was onverstoort.

“Is het niet gevaarlijk? Sebas, wat vind je?”

Rob was Sebas voor. “Ik moet toegeven, er is wel een risico. Ik zit er nog over te denken hoe ik dat risico zoveel mogelijk voor jullie kan beperken.”

“Laat dat maar aan mij over,” zei Sebas. “Ik ben zo vrij geweest alvast wat vooronderzoek te doen. Ik denk dat ik een paar namen van jouw lijst al op mijn eigen lijst heb. Ik heb zelfs een vermoeden welke personen misschien verdacht zijn. Ik weet het nog niet helemaal. En uiteraard neem ik zelf maatregelen.”

Debby voelde zich ontspannen. Ze dronk ondertussen haar glaasje wijn tot op de bodem leeg. Ze ging weer een mooi avontuur beleven en bij Sebas voelde ze zich veilig. Voor het gemak vergat ze maar even welke gevaren Sebas en zij in Peru hadden doorstaan.

“Wie mij opviel, en die ik ook op mijn lijst heb gezet was een Vladimir. Hij was betrokken bij de organisatie van een tentoonstelling in de Hermitage, waarbij jouw naam ook stond.”

“Vladimir, ja inderdaad, dat zeg ik net, die staat ook op mijn lijst, dat is een goede vriend van mij in Sint Petersburg. Het is ook een van de mensen die jullie zeker moeten gaan zien. Hij is vreselijk rijk, iets van oude Russische adel. Zijn familie heeft ook in de Verenigde Staten veel bezit, en hij is eigenlijk net als ik voor de lol bezig met iconen. Die jongen is wel religieus, dus voor hem hebben die iconen nog iets extra bijzonders. Door hem heb ik ook Iwan ontmoet. Die was daar een soort huismeester.”

“Is hij een vriend van jou? Ik bedoel een vriendje,” vroeg Debby.

“Nou nee dat niet.”

Sebas keek Debby hoofdschuddend aan. “Jij moet ook overal de neus van je pumps in steken. Dat lijkt me op dit moment niet relevant. Laten we nu genieten van Almere!”

“Dat wordt dan wel hard werken.” Debby was alweer vergeten dat ze geen domme dingen zou zeggen.

“Het is hier in ieder geval heerlijk,” zei Sebas. “Jammer dat ik niet kan drinken, want ik moet nog rijden. Met deze zon, en al het groen, dan lijkt het inderdaad een stukje paradijs uit de Intratuin op aarde.”

“Ha,” lachte Rob. “Ja dat is toch wat we willen als Hollanders: paradijs uit de Intratuin.”

Sebas deed de rest van de week het nodige onderzoek naar Sint Petersburg en hij wilde ook meer weten over iconen. Hij had er nooit veel aan gevonden, die Maria's met mini-me Jezusjes. De proporties waren altijd buiten verhoudingen en de Maria's en het kind keken altijd of ze net een goede joint hadden gerookt. Sebas had er de meerwaarde niet van gesnapt. Tijdens zijn onderzoek voor Rob ontdekte hij dat een

deel van de iconen werd geschilderd naar iets wat een echte afbeelding van Maria en Jezus geweest moest zijn, die tot in den treure was nageschilderd.

Iconen waren gekomen met het orthodoxe geloof. Rond het jaar 1100 ontbood grootvorst Vladimir, op zoek naar een geschikte godsdienst voor zijn land, afgezanten van verschillende godsdiensten om hem wat over hun geloof te vertellen, zodat hij een verantwoorde keuze kon maken. Het Joodse geloof stond hem niet aan, evenmin als het Rooms-katholicisme. Toen de pleitbezorger van de Islam bij hem kwam en hem vertelde dat hij als moslim geen alcohol meer zou mogen drinken, riep Vladimir boos uit: "Drinken is de vreugd van de Russen. Zonder dat genot konden wij niet bestaan." Toen kwam hem ter ore dat er nog een godsdienst was, het Byzantijnse orthodoxe christendom. Hij zond informanten en die kwamen enthousiast terug. Het geloof werd verspreid onder het volk. Daarbij waren plaatjes nodig, want het merendeel van de bevolking kon niet lezen. Iconen waren die plaatjes, en ze werden gemaakt voor allerlei doeleinden, in de kerk, maar ook thuis en op reis, om je te beschermen. Bovendien werden iconen niet aanbeden, slechts vereerd. Het was toch wel fascinerend. Sebas kwam plaatjes en verhalen tegen uit Oost-Europese culturen die hij schitterend vond.

Debby was bezig haar garderobe voor Sint Petersburg samen te stellen. Ze had gehoord dat er veel uitgaansgelegenheden waren, en daar moest ze op voorbereid zijn. Sebas zuchtte over haar schoenen. Debby had als een ware Imelda Marcos het plan opgevat om bij ieder kledingstuk een paar schoenen mee te nemen. Alleen die Ferragamo pumps, zou ze die nou naar het feest van Aad aandoen, of inpakken? En dan toch maar

haar Prada' s voor het feest. Debby zuchtte, het was toch wel veel keuzestress.

“Het kan koud zijn hoor, in Sint Petersburg, nu ook al. Denk je eraan je wandelschoenen ook mee te nemen?”

“Ik heb nog nooit zoveel geld uitgegeven aan zoiets lelijks. Nou goed, als het zo nodig moet, ik neem ze wel mee, meneer de directeur.” De rillingen liepen nog over Debby's rug als ze dacht aan de paren die ze had gepast bij de Bever Buitensport. “En ik moet ook nog toiletpullen hebben. Shampoo.”

“Ja ja. Dat hebben ze wel in het hotel, joh. Deb, we moeten toch nog een keertje met Rob praten. Ik heb nog wat vragen, en die wil ik niet over de telefoon stellen, en al helemaal niet per mail. We gaan nog een keer.”

Sebas maakte een afspraak met Rob, en toen Debby's koffer al helemaal gepakt was reden ze nog een keer samen naar Almere. Annet had graag meegewild, en het had Debby moeite gekost om daar niet mee in te stemmen. “Arme Annet. Ze is zo betrokken, en ze is echt goed, ze is zo slim. Die LOI cursus gaat vruchten afwerpen.”

Eerlijk gezegd snap ik niet helemaal dat je Annet niet hebt uitgezocht voor deze klus, Sebas.”

“Ik heb zo mijn redenen.” Sebas hield zijn blik op de weg.

“Ja, maar Annet...”

“Als je zo doorgaat zit je naar complimentjes te vissen, Deb. Laat het maar aan mij over. Het gaat prima, we gaan dit samen doen, en ik ben blij met jou als partner. Ik bedoel medewerker.”

“Nou goed dan.” Debby zuchtte gelukzalig. Ze voelde zich een ware detective. Ze had nog niets gedaan, maar ze beloofde zichzelf dat ze deze keer Sebas echt ging helpen.

Ze waren nu een stuk sneller bij het huis van Rob in Almere. Het viel Sebas op dat Almere in de motregen een trieste indruk maakte, en dat op deze vrijdag papadag er veel vaders buiten liepen iets leuks te doen met hun kind omdat ze waarschijnlijk ook niet de kosten voor alle dagen kinderopvang wilden betalen.

Rob deed zelf de deur voor hen open. Hij maakte een nerveuze indruk.

Debby keek hem onderzoekend aan. “Waar is Radhu? Ik hoop dat die jongen niet weer aan het koken is, het was echt te veel werk.”

“Nee, dat is het juist, hij is ineens ziek geworden. Hij had eerst last van zijn ingewanden en nu heeft hij ook nog algehele malaise. Hij zweert bij kumis kutjing, dat is een of ander natuurmedicijn dat hij van een oude Indonesische dame heeft gekregen. Ik weet het niet. Hoe dan ook, die jongen is ziek en ik maak me zorgen.”

“Mag ik bij hem kijken?”

“Ja natuurlijk, maar ga maar alleen want hij was echt dol op je. Hij voelde zich meteen bij jullie op zijn gemak, en vooral bij jou, Debby. Hij vertelde zelfs dat je hem aan zijn zus deed denken, maar alleen draagt die hogere hakken.”

Debby ging de trap op. Ze had de vorige keer de slaapkamer even gezien. Radhu lag op het grote bed. Hij leek een zielig hoopje mens. Hij zweette en zag bleek. Toen hij Debby zag leefde hij even op en zei iets dat Debby niet verstond.

Debby ging bij het bed zitten. “Je bent doodziek. Ik zal tegen Rob zeggen dat er een dokter moet komen. Wat zeg je?”

Debby vroeg zich af of ze het goed had gehoord. “Zeg je racun? Diracuni?”

Radhu mompelde.

“Dat meen je niet! Radhu, ik versta bijna wat je zegt. Volgens mij heb je het over vergif!”

Radhu viel terug in zijn kussen, en leek niet de kracht meer te hebben om nog veel meer te zeggen. Debby pakte zijn hand vast en masseerde die zachtjes. Ze dacht na over wat Radhu gezegd had, nee Rob zou hem toch zeker geen kwaad doen.

Intussen vertelde Sebas zijn plan aan Rob. Ze zouden de week daarna naar Rusland gaan. Sebas wist nu alles van iconen en hij wilde zich nog verdiepen in de handel erin. In Sint Petersburg zou hij contact zoeken met Vladimir en zou hij het spoor vanaf daar oppakken.

Rob was het eens met de strategie. Toen ze uitgepraat waren kwam Debby terug uit de slaapkamer. Ze was in de war van wat ze had gezien en wilde een kopje thee en snel naar huis. Ze spoorde Rob aan om een dokter te bellen voor Radhu.

Hollywood in het Oostelijk Havengebied

Het feest van Aad was al in een gevorderd stadium. Ze hadden het hoofdgerecht al achter de kiezen. Anita, een van de lipstickpottenbuurvrouwen van Aad, wilde een sigaret opsteken. Iwan zag haar met sigaretten weglopen naar het balkon en wandelde er achteraan. De jongen had zich aanvankelijk niet helemaal op zijn gemak gevoeld, maar Aad had een fles wodka van onder uit de diepvries getoverd en hem een paar glaasjes volgeschonken. Iwan was hierdoor wat relaxter geworden, vooral toen hij tussen Debby en Annet in zat. Hij had ze verteld dat hij een tijdje bij Rob in Almere had gelogeed. Almere had hem een soort buitenwijk van Sint Petersburg geleken. Het was er minder grauw, maar het was ook ver van de wereld en je zag er overdag ook alleen maar mensen met een hond. Hij had ook verteld dat hij geen homo was, maar dat Annet wel heel bijzondere vrienden had, en dat hij het vanavond toch wel erg leuk vond. Hij had eerst gedacht dat Annet hem als een soort *toy boy* had meegenomen, maar door de wodka was zijn zelfrespect weer teruggekeerd.

Anita kwam weer terug van het balkon. “Die jongen heeft echt behoefte aan een flinke *shot* nicotine. Ik heb m’n sigaretten maar daar gelaten. Hij pakt ze achter elkaar.”

Het feest was nog in volle gang en Aad was druk bezig het toetje te serveren. De grote taart in de vorm van een ster zag er uit als een tegel uit de Walk of Fame, en de naam van Cher stond er op. Aad liet de andere pottenbuurvrouwvriendin snijden. “Jij mag. Jij bloeit altijd op in dit soort situaties. Je had waarschijnlijk een groot gezin willen hebben.”

Nadat Thea op ieder bord een stuk had gelegd wilden de aanwezigen weer doorgaan met eten, maar Iwan was nog

steeds niet terug van zijn rookpartij. Annet stond op. “Ik ga wel kijken waar die jongen blijft.”

Sebas legde zijn vork naast het bordje. “Ja, hij moet opschieten. Het ziet er heerlijk uit.” Hij stond op en liep achter Annet aan.

Iwan zat op het bankje en schoof uitnodigend op voor Annet. Toen hij Sebas zag, stond hij op om plaats voor hem te maken. Sebas ging naast Annet zitten.

“Eigenlijk is er taart, maar het is hier wel lekker zeg.” Sebas keek uit over het ruime plein en Annet vond het niet erg dat haar uitzicht belemmerd werd door Iwan die vlak voor haar achterover leunde over de balustrade met de filtersigaret van Anita in zijn mondhoek. Hij keek Annet aan met zijn immer halfgeloken ogen. Annet dwong zich hem vriendelijk aan te kijken en haar blik niet naar zijn heupen te laten dwalen. Opeens verstarde Iwans blik. Zijn knieën knikten. Sebas en Annet sprongen tegelijkertijd op. Het leek of Iwan ging vallen. Maar hij bleef staan.

“Gaat het?” vroeg Sebas.

“Wat is er met je?” Annet legde haar hand op Iwans rug en slaakte een gil. Ze hief haar hand en liet hem aan Sebas zien. De hand was donkergekleurd. “Hij bloedt!”

Iwan begon nu echt te wankelen en dreigde voorover te vallen. Het leek of hij iets wilde zeggen, en hij stootte wat klanken uit, die waarschijnlijk ook voor een Rus niet te verstaan zouden zijn geweest.

Hij zakte langzaam in elkaar terwijl Sebas hem opving en voorzichtig op de grond liet glijden.

Annet gilde nogmaals en trok nu de aandacht van de feestgangers binnen.

Het bloed op Iwans Marlon Brando net nog spierwitte T-shirt kwam ook aan de voorkant door het T-shirt en de vlek werd steeds groter. Sebas bleef bij hem knielen en voelde zijn pols, alsof die nog zou kunnen kloppen nadat Iwan al zoveel bloed verloren had, maar het was meer een reflex die Sebas die pols deed pakken. Hij bekeek de tattoo op Iwans pols. Zou hij nog meer tattoos hebben? Iwan bewoog nog. Hij trok met zijn mond, zijn voet schopte. De peuk van zijn sigaret lag brandend naast zijn hoofd. Sebas doofde de sigaret en kwam bij zinnen. Hij schoot overeind en begon over de balustrade de omgeving af te speuren.

“Kijk uit,” krijste Annet. “Duiken dan!”

Maar er was niets te zien. Het plein voor het appartementencomplex was nagenoeg leeg. De ramen van de omringende appartementen bleven dicht. Het was alsof er niets gebeurd was. Langs het basketbalveldje liep een man met een hond aan de lijn. In de verte klonk het geronk van een motor.

“Wat is er gebeurd? Wat heeft die jongen? Wat is er aan de hand?” De feestgangers waren op het geschreeuw afgekomen. Iedereen riep door elkaar vragen die niemand kon beantwoorden.

“Ik denk dat hij is neergeschoten,” zei Sebas, wat tot resultaat had dat iedereen ophield met schreeuwen.

Annet barstte in snikken uit en Aad begon te vloeken. “Mijn feest verprutst door een tweedehands Stanley Kowalski. Heb ik dat weer. Ik wil naar huis.”

“Je bent al thuis.” De woorden kwamen langzaam uit Debby’s mond, alsof ze naar ieder woord apart had moeten zoeken.

“Ga jij je er ook nog mee bemoeien, Miss Marple”.

Debby graaide in haar tas, op zoek naar sigaretten. Het balkon was vol, ze liep naar de voordeur. Ze stak een sigaret bij de

filter aan. Ze maakte geen geluid. Ze pakte een nieuwe sigaret. Ze inhaleerde diep en blies de rook uit alsof ze met een yoga-oefening bezig was.

“We moeten de politie bellen,” riep de anders zo rustige Sebas. Zijn stem sloeg over. Hij belde zelf.

De politie was er binnen een paar minuten. Er kwamen twee agenten naar boven. De vrouwelijke agent hoestte toen ze langs Debby liep. “Wat hebben we hier?”

Debby keek haar aan. “*There is no God.*”

Aad brabbelde. “Ik geef eens in de zoveel tijd een themafeest. Jullie denken natuurlijk, wat is dit hier, maar iedereen kwam als een beroemd Hollywood karakter. Annet kwam als Madonna. Ik had eigenlijk meer glamour verwacht, maar dat zit er bij haar waarschijnlijk niet in. Ze nam een Rus mee die ze had aangekleed als Marlon Brando, uit *Streetcar named desire*. Maar nu ligt hij op het balkon als iemand uit de *Godfather*. Oh god, wat is er gebeurd? Deze man, dat is een vriend van me, Sebastiaan. Die denkt dat die jongen vermoord is. Hij is detective, en denkt zelf dat hij goed is in dat soort zaken.”

“Laat ons eens kijken.” De agenten stapten op het balkon. Ze bekeken de jongen die tegen de muur gezakt lag. Iwans shirt was nu helemaal doorweekt met bloed.

“We gaan niets aanraken,” zei de vrouwelijke agent. “Die jongen is neergeschoten. Het is zaak dat de technische recherche direct komt.” Ondertussen stonden een paar mensen op straat te kijken naar de agenten.

“Oh god,” zei Aad, “wat moeten mijn burens wel niet denken?”

“Die jongen is dood en jij zit in over je burens.” Annet stond te snikken en Debby probeerde haar te troosten. “Dat zijn vast die burens van dat kattenluikje dat ‘s nachts altijd zo kleppert. Daar hoeven we ons geen zorgen over te maken.”

De agenten keken naar Aad. “Kunt u ons vertellen wat er gebeurd is?”

“Ja dat kan ik.”

Aad hief zijn hoofd. “Deze dame hier heeft de wimperkrultang tegen haar hoofd gezet en is toen met een taxi hierheen gekomen. Het is een Hollywood diner. Naast een paar van mijn gecapitonneerde homovrienden uit de Watergraafsmeer, voorheen Indische buurt, zouden er de gebruikelijke mensen zijn die volgens Debby en mijzelf een feest gezellig maken. Dus wijzelf, Sebas en Annet.

Sebas heeft zijn smoking aangedaan zoals altijd, meer rolvast dan Hollywood, maar ja.. Hij heeft op de Ten Katemarkt nog gauw een bling-bling horloge gekocht. Samen met een geleende witte zijden sjaal van mij is dat zijn outfit. Hij wilde niet als een soort Captain Jack Sparrow vers van de keurslager aankomen. Ik had dat wel weten te appreciëren natuurlijk. Maar Sebas heeft andere talenten, zal ik maar zeggen.”

De agenten keken elkaar even aan.

“Debby heeft zich uitgesloofd. Kijk haar strakke, met pailletten bezaaide jurk. Ze ziet er toch zeker uit of ze het beste met een steekwagentje te vervoeren is. Ze heeft het bij Trekkemaan in de Bilderdijkstraat gekocht. Tweedehands, dus geen belasting voor het milieu en voor Annet, en wat er overblijft gaat naar het goede doel. Ze is ineens ecovriendelijk ofzo, de footprint van haar schoenen is al groter dan Burundi en het Olympisch stadion bij elkaar.

Ze heeft haar haar toch mooi opgestoken met die Grace Kelly wrong. Het lijkt wel of ze meters haar heeft. Toen ze met haar pumps in haar hand de trap afstropelde, zei ze: “Ik wil er natuurlijk niet uitzien als Carice van Houten bij de Gouden Kalveren. Te saai, toch.”